

FET D'ARMES

UN dia, fent guerra, vaig trobar-me separat de la meua gent, sense armes, sol i desemparat com mai. Em sentia una mica humiliat, perquè tot feia preveure que el meu concurs no devia ésser decisiu i la batalla feia via, amb un soroll i una quantitat de morts que esgarriava.

Vaig asseure'm a la vora d'un camí, per a fer determinades reflexions sobre aquest estat de coses, i vet aquí que, de sobte, un paracaigudista vestit d'una manera estranya, va prendre terra prop meu. Sota la capa que portava, s'hi veia una metralladora, i una bicicleta plegable, tot això dissimulat, és clar.

Va acostar-se'm, i amb un accent

estranger molt marcat em preguntà:

—Que em podrieu dir si vaig bé per anar a l'Ajuntament d'aquest poblet?

(Per allí, la setmana passada, hi havia un poble).

—No sigueu ase —vaig dir-li— Se us veu de seguida que sou un enemic, i si aneu cap allí, us agafaran.

Això el va desconcertar, i després va fer un soroll amb els dits que denotava la seva ràbia.

—Ja m'ho semblava que no ho havien previst tot. —respongué— Què em fa falta? Quin és el detall que m'acusa?

—Aquest uniforme que porteu és caducat. Fa més de dos anys

que el nostre general el va suprimir, donant a entendre que els temps havien canviat. Aneu mal informats, vosaltres.

—L'hem tret d'un diccionari —va dir-me amb tristesa.

Es va asseure al meu costat, aguantant-se el cap amb les mans, segons sembla per a pensar amb més garanties. Jo me'l mirava i de cop li vaig dir:

—Vós i jo el que hauríem de fer és barallar-nos. Si portés armes com vós ja us ho diria d'una altra manera...

—No, —digué— no valdria. De fet estem fora del camp de batalla i els resultats que obtinguéssim no serien homologats oficialment. El que hem de fer és mirar d'entrar al camp, i allí, si ens toca, ens les mesurarem.

Provàrem fins a deu vegades d'entrar a la batalla, però una paret de boles i de fum ho impedia. Per a mirar de descobrir una esclatxa, pujàrem un petit turó que dominava l'espectacle. Des d'allí es veia que la guerra seguia amb una gran empena i que hi havia tot el que podien demanar els generals.

L'enemic em digué:

—Vist des d'aquí fa l'efecte que segons com hi entressim, més aviat fariem nosa...

(Vaig fer que sí amb el cap).

—...I no obstant, entre vós i jo hi ha una qüestió pendent —acabà.

Jo trofava que tenia tota la raó, i per tal d'ajudar-lo vaig suggerir:

—I si anéssim a cops de puny?

—No, tampoc. Devem un cert respecte al progrés, pel prestigi del vostre país i del meu. Es difícil, —digué— és positivament difícil.

Pensant, vaig trobar una solució:

—Ja ho sé! Ens ho podem fer a la ratlleta. Si guanyeu vós podeu usar el meu uniforme correcte i fer-me presoner; si guanyo jo, el presoner sereu vós i el material de guerra que porteu passarà a les vostres mans. Fet?

S'hi avingué, jugàrem i vaig guanyar jo. Aquella mateixa tarda, entrava al campament, portant el meu botí, i quan el general, ple de satisfacció pel meu treball, em va preguntar quina recompensa volia, li vaig dir que si no li feia res, em quedaria la bicicleta.